

## สมาธิห้ามเทศน์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาก อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมที่เป็นสัจธรรม ไม่ใช่ธรรมะปฎิรูป ธรรมะปฎิรูปคือคนที่  
ประพฤติปฏิบัติไม่เป็น ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ แล้วอยากจะแสดงธรรม

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงในใจของ  
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก่อน เวลาเป็นสัจจะเป็นความจริงในใจขององค์สมเด็จพระ  
สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ เวลาเสวยวิมุตติสุข สัจจะ  
ความจริงอันนั้นมันถึงเป็นวิมุตติสุขตามความเป็นจริง

ถ้าวิมุตติสุขตามความเป็นจริงเพราะอะไร เพราะมันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันไม่  
มีการเวียนไปอีกแล้ว สิ่งที่ไม่มีการเวียนไปอีกแล้วมันมาจากไหน มันมาจากสัจธรรมในใจของ  
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลามาสัจธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัม  
พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วทอธุระจะไม่สอนๆ ถึงว่า “จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ” มัน  
ลึกลับมหัศจรรย์

คำว่า “ลึกลับมหัศจรรย์” มันเป็นเส้นผมบังภูเขา มันเป็นเรื่องหัวใจของเรานี้แหละ มัน  
เป็นเรื่องของจิตที่เวียนว่ายตายเกิดนี่แหละ แต่จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีกิเลส  
ตัดหาความทะยานอยาก มันมีทิฏฐิมานะ มันมีความอหังการในใจของมัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ คำว่า “เป็นพระโพธิสัตว์” เสียสละมามากมายมหาศาลขนาดไหน ก็เพื่ออำนาจวาสนา เห็นใหม่ ทศชาติ ๑๐ ชาติสุดท้าย ๑๐ ชาติสุดท้ายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ จะต้องมาตรัสสั่งจะอันนี้ สั่งจะอันนี้ วิมุตติสุข แล้วว่า “จะสอนใครได้หนอ” นี่มันทอดธุระ เพราะมันลึกลับ มหัศจรรย์

คำว่า “มหัศจรรย์” มหัศจรรย์โดยกิเลสมันบังใจ มหัศจรรย์เพราะว่าด้วยความเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

นั่นนะเวลาไปแสดงธรรมๆ เวลาแสดงธรรมขึ้นมา แสดงธรรมขึ้นมาเป็นสั่งจะเป็นความจริง ถ้าเป็นสั่งจะเป็นความจริงใจ เทวเม ภิกขเว “ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ” อัตตกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยค

แล้วอัตตกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยคนี้นั้นแคไหน เพราะอะไร

เพราะคนมันเกิดมามีอำนาจวาสนามาไม่เท่ากัน ถ้าทำอย่างนี้ไปหนักเกินไป ทำอย่างนี้เบาเกินไป ทำอย่างนี้แล้วเป็นการไปจมอยู่ในกิเลส ทำอย่างนี้เป็นธรรมะๆ...โกหกทั้งนั้นนะ

ถ้าเป็นความจริง สิ่งที เทวเม ภิกขเว “ทางสองส่วนที่เธอไม่ควรเสพ” สิ่งที่เป็นจริงๆ มัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลางของพระพุทธศาสนา

นี่ไง ทางสายกลางคืออะไร

ดำรงชอบ งานชอบ เพียรชอบ คือมรรค ๘ สมาธิชอบๆ เน้นลงที่สมาธิ ถ้าสมาธิชอบๆ ต้องเป็นสมาธิตามความเป็นจริง ไม่ใช่เป็นสมาธิที่เราเออออห่อหมกของเรากันไปเอง

เวลาการปฏิบัติธรรมๆ นะ โลกที่มีการปฏิบัติธรรมเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ไว้ “อานนท์ เธอบอกเขานะ ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่างบูชาด้วยอามิสเลย”

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาท่านแสวงหาของท่าน ท่านแสวงหาของท่านก็ท่านแสวงหาของท่านผู้ที่เฝ้าจริงเฝ้าจริง

เวลาหลวงตาท่านไปเอา “ไปเอาหัวใจของคนๆ” สมัยที่ท่านยังเข้มข้นอยู่ ท่านเข้มข้น ท่านก็รักษาสงวนพระไว้ ตอนออกมาโครงการช่วยชาติฯ แล้วมันแกงหม้อใหญ่ๆ ก็เพื่อสังคมของโลก ท่านบอก ถ้าไม่มีโครงการช่วยชาติฯ ธรรมะจะตายไปกับใจของท่าน คนนอกกรรมฐาน นอกครอบครัวกรรมฐานจะไม่ได้ยินได้ฟังอย่างนี้ จะไม่ได้รู้จักตัวของท่าน แต่นี้เป็นเพราะโครงการช่วยชาติฯ ท่านถึงบอกว่าทางโลกเขาถึงจะได้ฟังแต่ธรรมแบบนี้

ถ้าธรรมแบบนี้เพราะอะไร

นี่ไง ถ้ามันเป็นสัจจะความจริงมันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่ต้องการสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น แต่ต้องการปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีบุญมีกุศลของมัน มันมีบาปมีอกุศลของมัน เวลามันมีบาปมีอกุศล ชาวพุทธทั้งประเทศไทยเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนาไม่น้อยแค่ไหน

ใช่ ในสังคมมันก็มีทั้งคนดีและคนชั่ว คนที่มาทำลายบุญบารมีในพระพุทธศาสนา มันก็มากมายมหาศาลเหมือนกัน แต่ถ้าคนถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เขาคัดเขาเลือกของเขา

ในสังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว ถ้ามีแต่สิ่งที่ดีงาม ดีงามเราก็แสวงหาเอาสิ แล้วคนถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เขาแบ่งเขาแยกถูกของเขา ผิดชอบชั่วดี เขาต้องรู้ของเขาได้ว่าอะไรเป็นความผิดชอบชั่วดีในการประพฤติปฏิบัติ

โค่นาฝูงๆ โคที่มันโง่มันพาฝูงโคข้ามแม่น้ำไม่ได้หรอก เวลาฝูงนี้เป็นฝูงของโลกก็ปัญญา เป็นฝูงของโลก ฝูงนั้นเป็นฝูงของธรรม ฝูงนั้นมันเป็นฝูงของธรรม เราจะแหวกว่ายข้ามฝูงไปสู่โลกุตระธรรม

“โลกียะ โลกุตตระ โลกียะ โลกุตตระ” เห็นไหม มันก็ว่าของมันไปปากเปียกปากแฉะ แต่มันเคยลงฝูงไหม มันเคยข้ามโอชะไหม มันเคยเห็นสัจจะความจริงในใจของมันไหม มันไม่เคยเห็นเลย มันไม่เคยเห็นของมัน มันก็ไม่รู้ของมันนะสิ

แต่ถ้าเป็นความจริง ธรรมะเป็นสัจจะความจริง เราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา ถ้าเราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เราหวังจะประพฤติปฏิบัติ เวลาหวังจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เขาต้องมีการศึกษาปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

การศึกษานี้สำคัญ การศึกษาในภาคปริยัตินี้สำคัญ ถ้าไม่มีการศึกษา ไม่มีการทรงจำ ธรรมวินัยกันมา ธรรมวินัยมันมาได้อย่างไร ๒,๐๐๐ กว่าปี ๒,๐๐๐ กว่าปีสิ่งที่มาได้ เห็นไหม

ดูสิ เวลาเกิดประเทศเกิดชาติต่างๆ รบราฆ่าฟันเผาทำลายกันมาจนหมดจนสิ้น กว่าจจะรวบรวมขึ้นมาเป็นที่น่าไว้วางใจ เป็นที่ถูกต้อง มันต้องนักปราชญ์ราชบัณฑิตเขาค้นคว้าเขาศึกษากัน เขาสงวนรักษาไว้

นี่ศึกษาธรรมวินัย ทรงจำธรรมวินัยๆ แล้วศึกษาขึ้นมาเป็นภาคปริยัติ ๙ ประโยคๆ ศึกษามาแล้ว ศึกษามา ศึกษามาเพื่อให้ปฏิบัติ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติเป็นปริยัตินะ ศึกษาแล้วมีคุณค่า มีคุณค่ามากๆ

คนศึกษาธรรมะ ดูสิ เวลาสังคัม เวลาชาวพุทธเราถึงหน้าขึ้นปีใหม่ วันเกิด วันต่างๆ เราทำบุญกุศลกัน นั่นนะพิธีกรรม ศาสนพิธีก็มาจากไหน ก็มาจากการศึกษาค้นคว้ามาไง สมเด็จสมณเจ้าก็เรียบเรียงออกมาจากในพระไตรปิฎก จากประเพณีวัฒนธรรมที่ชาวพุทธเคยทำมา ก็เอามาเป็นแนวทาง เป็นศาสนพิธีเพื่อประโยชน์กับเรา

นี่พูดถึงว่า ถ้ามันมาจากปริยัติ มาจากการศึกษาไง ถ้าศึกษามาเพื่อความดีงามของชาวพุทธๆ ใจ แล้วชาวพุทธถ้ามีสติมีปัญญา เราอยากจะประพฤติปฏิบัติ

คำว่า “อยากจะประพฤติปฏิบัติ” นี่ต้องเป็นคนที่มีความสนา

หลวงตาท่านพูด “คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาจะไม่มีโอกาสได้นับถือพระพุทธศาสนา”

แค่นับถือพระพุทธศาสนาก็เป็นคนที่มีความอำนาจวาสนาแล้ว

พระพุทธศาสนาสอนอะไร สอนให้เอาชนะตนเอง พระพุทธศาสนาสอนให้ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

แล้วไปค้นคว้ากันที่ไหน ลัทธิศาสนาอื่นเขาอ่อนวอนขอ มันเป็นสัญลักษณ์ มันเห็น มันจับต้องได้ แต่ทำดีๆ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันทำอย่างไร แล้วทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ก็แสวงหาครูบาอาจารย์กัน แล้วครูบาอาจารย์มันเป็นสัทธรรมปฏิรูปหรือไม่ มันแก้ไขดัดแปลงของมันไปในความเห็นของมัน เพราะทิวภูมิมันจะมันเกิดขึ้นมา

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านค้นคว้าของท่าน เวลาท่านค้นคว้าของท่าน ท่านทุกข์ยากขนาดไหน เห็นไหม ท่านทุกข์ท่านยากขนาดไหน มันต้องเป็นอำนาจวาสนา คำว่า “อำนาจวาสนา” เพราะเวลาหลวงตาท่านเคยอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านเล่าให้ฟังว่า เวลาย้อนหลังไปๆ ท่านเคยปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านเคยปรารภนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ท่านเคยปรารภนาเป็นพระปัจเจกพระพุทธเจ้า

เคยปรารภนา คนเคยปรารภนามันก็ต้องสร้างเวรสร้างกรรมมามากศาลาใหม่ เกรกรรม อันนั้น เวลาท่านจะออกประพฤติปฏิบัติ เวลาคนที่มึนญ คนมีบุญคือคนที่มีสติปัญญา ไม่ใช่คนเถื่อนทำอะไรโดยที่ไม่มีเหตุไม่มีผล ทำอะไรโดยเอาสี่ข้างเข้าถู่ นั่นคือคนเถื่อน คนที่มีอำนาจวาสนานะ ชีวิตเรามีค่านะ

คุณ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เพราะในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์ เราก็ก่เกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน เรามีอำนาจวาสนามันก็มีสติปัญญาค้นคว้าเหมือนกัน เวลาจะออกประพฤติปฏิบัติ นี่ไง มันต้องมีสติปัญญา มีการค้นคว้า มีการกระทำ

นี่ไง แล้วเวลาจะออกประพฤติปฏิบัติละ

เวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาไปบวชไปเรียนแล้วค้นคว้าของท่าน ท่านผ่านวิกฤตของท่านมามากศาลา เพราะอะไร สิ่งที่ทำมาๆ ท่านปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ ปรารภนาเป็นพระปัจเจกพระพุทธเจ้า อำนาจวาสนาอันนั้นทำให้ค้นคว้า ทำให้มีสติปัญญา

ถ้าไม่มีอำนาจวาสนาไม่มีสติปัญญา ท่านก็สร้างสมบุญญาธิการต่อเนื่องไป สร้างสมบุญญาธิการต่อเนื่องไปก็ไปเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพุทธภูมิไง ก็พาชาวบ้านทำบุญ เราก็อยากจะทำบุญ มีบุญที่ไหน เราก็เห่อเหิมกันไป นี่พูดถึงภาคปริยัติอยู่ในสังคมโลก

เวลาจะออกปฏิบัติๆ ออกค้นคว้า ออกแสวงหา ออกค้นคว้า ออกแสวงหาของท่าน ท่านบุกบั่นของท่าน ท่านพิจารณาของท่านมา ท่านแก้ไขของท่านมา เวลาจะออกประพฤติปฏิบัติ เวลานิमितของท่าน ข้ามขอบภพขอนชาติ ข้ามชาวข้ามขอบภพขอนชาติ ไม่เกิดอีกแล้ว ท่านจะเอาจริงเอาจังไร

แต่เวลาปฏิบัติไปแล้ว พอจิตสงบแล้ว พิจารณาไปแล้วมันก็ไม่เห็นดีเจริญรุ่งเรืองมากนัก ขนาดไหน แต่พอมาลาพระโพธิสัตว์อันนี้ไง เวลาลาพระโพธิสัตว์ของท่าน เวลาท่านไปแก้ หลวงปู่เสาร์ไง นี่ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ท่านมีคุณธรรมในหัวใจของท่าน

เวลาศึกษาภาคปริยัติๆ ปริยัติ หลวงตาท่านศึกษามา ท่านเป็นมหา เวลาท่านจะออก ประพฤติปฏิบัติเหมือนกัน เวลาจะออกประพฤติปฏิบัติ เป็นลูกเป็นหลาน เพราะหลวงตาท่าน บอกว่าหลวงปู่มันท่านมีชื่อเสียงตั้งแต่ท่านเป็นเด็กๆ

แล้วเวลาด้วยบุญกุศลของแต่ละองค์ เวลาหลวงตาท่านพูดของท่านเอง ทำไมเราไม่เคย บอกใครเลย ทำไมแม่ชีแก้วรู้ได้อย่างไรว่าเราก็คเคยปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน

ท่านบอกเลยว่าทำไมแม่ชีแก้วท่านรู้ได้ว่า หลวงตาพระมหาบัวท่านเคยปรารภนาเป็น พระโพธิสัตว์ ปรารภนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน

คำว่า “ปรารภนา” เวลามันย้อนไป บุญเพนิวาสานุสติญาณ คือได้สร้างสมบุญญาธิการ มามาก เพราะสร้างสมบุญญาธิการมากมันถึงมีอำนาจวาสนา แล้วมีการกระทำที่เข้มแข็งที่มีจุดยืนในหัวใจของตน

เวลาท่านจะออกประพฤติปฏิบัติไ้ ขณะเวลาเรียนอยู่นะ ๗ ปี ทำสมาธิได้ ๓ หน เวลา จะออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจบถึงมหา นี่ปริยัติ สิ่งที่เป็นคุณค่า สิ่งที่ดีงามนะ เวลาสิ่งที่ดีงาม แต่เวลาจะปฏิบัติขึ้นมา ทุกคนมีความสงสัยทั้งสิ้น

เราอยู่ในวงการปฏิบัติ ๙ ประโยคมาปฏิบัติกับครูบาอาจารย์ของเรานะ เหลวไหล ไปติด ในทฤษฎีมานะของตน เวลาจะคิดสิ่งใดก็คิดโดยสัญญา คิดโดยการเปรียบเทียบโดยให้เกิดทฤษฎี มานะ ให้มีการถือตัวถือตนทะนงตน แล้วพอทะนงตนเสร็จแล้วเวลาปฏิบัติขึ้นมาก็ว่าตัวมี ปัญญา แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นมามันเป็นสัญญาทั้งสิ้น มันเป็นการจดการจำ แล้วกิเลสมันปลิ้นมัน ปลี่ยน มันหลอกนะ

นี่เหมือนกัน เวลาหลวงตาท่านจะหาครูบาอาจารย์ที่จริงหาที่ไหน คิดถึงหลวงปู่มัน เวลา ท่านไปหาหลวงปู่มันนะ “มามหาหาอะไร”

สมัยก่อนนั้นยังไม่มีใครคิดถึง พุดถึงนิพพาน ทุกคนก็หัวน้ไหลแล้ว เวลาหลวงตาท่านไปนะ “มหา มหาต้องการนิพพานใช่ไหม นิพพานไม่อยู่ในอากาศ นิพพานไม่อยู่ในตำรับตำรา นิพพานไม่ได้อยู่ในภูเขาเลากาใดๆ ทั้งสิ้น นิพพานมันอยู่ในใจของคนๆ ท่านศึกษาจนเป็นมหา นะ ถ้าท่านศึกษาจนเป็นมหา มีปัญญามาก ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดใส่ ศีระะไว้ เกิดใส่ศีระะไว้ เวลาปฏิบัติอย่าไปเอามันมาคิด”

นี่ไง เวลา ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค เวลาปฏิบัติขึ้นไปด้วยทวิฐฐิมานะของตน ด้วยความเห็นของตน ด้วยความรู้ของตน ด้วยทวิฐฐิมานะของตน นี่โลกียะ เรียบปริยัติมา ๙ ประโยค นั้นนะโลกียะ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก็ปฏิบัติโดยโลกียะ มันไม่เป็นจริงขึ้นมาหรอก มันไม่เป็นจริงขึ้นมาเพราะอะไร เพราะเวลาปฏิบัติไปแล้วมันไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน ไม่เป็นขึ้นเป็นอันในโลกุตระนะ ไม่เป็นขึ้นเป็นอันในการประพฤติปฏิบัติ

เวลาเขาศึกษามาเป็นภาคปริยัติเป็นขึ้นเป็นอันเพราะอะไร ภาคปริยัติเขาศึกษามาเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเทียบเคียงกับกิเลสตัณหาความทะยานอยาก มันเห็นโทษเห็นภัย มันก็รักษาใจไว้ได้ นี่แบบโลกๆ โลกียะๆ แต่เขาทำสมาธิไม่เป็น เขาทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น

เวลาหลวงตาท่านไปหาหลวงปู่ฉัน ธรรมชาติที่เราศึกษา ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดใส่ศีระะไว้ มีคุณค่าๆ เกิดใส่ศีระะไว้ เก็บไว้ในลิ้นชักของสมองแล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา

อย่าให้สัญญา มันออกมา อย่าให้กิเลสตัณหาความทะยานอยากบังเงา เอาธรรมชาติมาอ้าง เอาสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอ้างว่าเข้าใจๆ แต่เข้ายังไม่รู้อะไรเลย ปริยัติๆ ใจ ทรงจำมาๆ ทั้งสิ้น ความรู้จริงมีอะไร นี่ไง สัญญาจำมาๆ จำผิดจำถูกด้วย จำมาผิดๆ ถูกๆ จำมาสอนคนผิดด้วย เวลาจะประพฤติปฏิบัติกิเลสมันพลิกมันแพลงขึ้นมา มันบังเงา มันอ้างไปหมด

ให้ใส่ในสมองลิ้นชักไว้ เพราะมันศึกษามาแล้วจำได้หมด แล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา แล้วประพฤติปฏิบัติไป ถ้ามันไปถึงที่สุดแห่งทุกข์มันจะเป็นอันเดียวกัน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าภาคปริยัติไม่มีอะไรผิดเพี้ยนเลย มีแต่พวกเรา นักศึกษา พวกเราชาวพุทธต่างหากไปตีความผิด แล้วก็พยายามชี้ทางไปทางกิเลสมันบังเงา เอา makkelijk เอาความเห็นของตนไป ก็มีความรู้เป็นแนวทางไป สุดท้ายแล้วกิเลสมันก็อ้างอิงหมดเลย แล้วไม่มีอะไรทั้งสิ้นเลย

ฉะนั้น เวลาคนที่มาประพฤติปฏิบัติเนะ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนานะ จะครึ่งๆ กลางๆ ลูกครึ่งๆ ไร จะว่าเป็นสัตว์บกก็ไม่ใช่ จะเป็นสัตว์น้ำก็ไม่เชิง ครึ่งๆ กลางๆ มันก็เลยไม่เป็นจริงเป็นจัง มันก็เลยเป็นเรื่องโลกๆ โลกียะหมดนะ ไม่ใช่โลกียะธรรมดานะ สัตถธรรมปฏิรูปด้วย คิดเองเออเองอยู่คนเดียววันนั้นนะ คิดเองเออเองนะ

เวลาคนที่มีการศึกษาๆ ดูพระไปฐิละโบลานเปล่าๆ เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาท่านพูด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเห็นถึงอำนาจวาสนาของเขา ถึงได้พูด “ไปฐิละโบลานเปล่ามาแล้วหรือ ไปฐิละโบลานเปล่าไปแล้วหรือ”

เขาคิดของเขาได้ เขาฉลาดทั้งนี้ไง เขาฉลาดทั้งแล้วไปหาพระกรรมฐาน เวลาจะเอาจริงเอาจังขึ้นมา เวลาจะเอาจริงเอาจังขึ้นมานะ ร่างกายนี้เปรียบเหมือนจอมปลวก นี้อยู่ในพระไตรปิฎก

แต่เขาก็ศึกษามาตอนนั้นนะ แล้วทำไมเขาไม่คิดอย่างนี้บ้างละ

ร่างกายนี้เหมือนจอมปลวก ปิดมัน & ทวาร เปิดแต่หัวใจไว้ คอยจับเหยี่ยวตัวนั้นนะ

แต่มันจับไม่เป็น มันจับไม่ได้ ถ้ามันจับเป็น มันจับได้ มันจะไม่พูดหรอกว่าสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา เพราะเป็นสมาธิมันถึงจับได้ ไม่เป็นสมาธิมันจะไม่มีหลับตาลืมตา พอไม่มีหลับตาลืมตา สัตถธรรมปฏิรูป

เพราะสมาธิมันมีสัมมาสมาธิกับมิจฉาสมาธิ มันมีหลับตาลืมตาตรงไหน ตรงไหนที่ให้หลับตา ตรงไหนที่ให้ลืมตา มันไม่มีหรอก แต่มันมีแต่ถูกกับผิด แล้วถ้ามันผิดแล้วมันไม่รู้สิ่งใดเป็นความจริงด้วย พอไม่รู้สิ่งใดเป็นความจริง มันก็เลยเหลวไหลอยู่นั่นไง เพราะความเหลวไหลอันนั้นมันถึงไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมาให้เป็นประโยชน์กับหัวใจของตน มันถึงกล้าพูดออกมา สมาธิหลับตา สมาธิหลับตา

แล้วพอสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา สมาธิมันมีหลับตาลืมตาที่ไหน นี่สัทธรรมปฏิรูป เพราะอะไร เพราะด้วยกิเลสมันบังเงา บังเงาขึ้นมาเพื่อจะชี้ไปที่ไอ้พวกหลับตาไง ไอ้พวกหลับตานี้ไอ้พวกโง่เง่าเต่าตุ่น ไอ้พวกลืมตานี้พวกฉลาด

แล้วหลับตาลืมตามันมีอะไรมันเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นขึ้นมา คนเราหลับตามีชั่วและดี คนลืมตาก็มีชั่วและดี ถ้าเป็นสมาธิ สมาธิมีมิจจาสมาธิคือสมาธิที่ผิดพลาด ถ้าเป็นสมาธิถูกต้องดีงามก็เป็นสมาธิที่เป็นสัมมาสมาธิที่จะยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ แล้วมันเป็นมิจจา มันเป็นสัมมาตรงไหนละ ถ้ามันติดนิมิตก็เรื่องติดนิมิตไง นั่นก็वासนาของคนไง ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ที่ดีก็ชักนำไปที่ถูกต้องไง นี่ถ้ามันเป็นสมาธิ

ถ้าไม่มีสมาธิ นี่ไง โคนำฝูงๆ โคนำฝูงจะข้ามฝั่ง เอ็งเห็นแม่น้ำไหม เห็นโอชะไหม จะข้ามฝั่งตรงไหน ถ้าไม่รู้จะข้ามฝั่งตรงไหน มันก็ชี้ลงไปโนพระไตรปิฎกไง ไบลานเปล่า เวลาสอนสอนลงสมุดดินสอทั้งนั้นนะ ใช้จดใช้จำไง จดจำมาประพฤติปฏิบัติ มันยังเห็นโทษนะ นี่เพราะผลของการปฏิบัติโดยใช้สัญญา

ผลของการปฏิบัติโดยที่หลวงปู่มันสอนหลวงตาไว้เลย มหา เอาใส่ลิ้นชักสมองไว้ละ แล้วอย่าให้มันออกมา แล้วให้ประพฤติปฏิบัติไป ถ้าถึงที่สุดมันจะเป็นอันเดียวกัน แต่ถ้ามันยังไม่ถึงที่สุด มันจะเตะมันจะถีบ มันจะจัด มันจะขัด มันจะแย้ง

แล้วมันขัดแย้งขึ้นมา แล้วหลวงตาท่านปฏิบัติไปล้มลุกคลุกคลานมาตลอด แต่เพราะมีหลวงปู่มันเป่ากระหม่อมมาๆ มันถึงได้แก้ไขหัวใจนั้นมาได้

แต่ไอ้พวกไบลานเปล่าๆ มันยึดไบลาน แต่มันน่าเสียใจที่ว่าไบลานก็เปล่าๆ ถ้ามันจดในสมุดดินสอ จดไปแล้วหัวใจมันว่างเปล่า มันไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นขึ้นมา

แล้วก็บอกว่าพอใครจดจำได้ ใครพูดถูกใจ นี่เป็นพระอรหันต์ พระโสดาบันก็แค่ศีล ๕ สกิทาคามีก็ศีล ๘ ศีล ๑๐ นี่เป็นพระอรหันต์แล้ว แล้วพระอรหันต์ก็คือการอยู่การกินแบบประหยัดมัธยัสถ์ไง

แล้วคนที่ประหยัดมัธยัสถ์ คุณสิ เศรษฐีชี้เหนียวมันไม่กิน มันเป็นพระอรหันต์หรือเปล่า เศรษฐีมากมายนะที่ไม่ยอมใช้จ่าย มันเป็นพระอรหันต์หรือเปล่า ไม่เห็นมีใครเป็นเลย มันเป็น

เพราะคำพูด นี่โลกียะทั้งหมด บอกโลกุตตระๆ โลกุตตระตรงไหน มันไม่เห็นตรงไหนเป็นโลกุตตระเลย

เพราะหลวงตาท่านเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เพราะท่านก็เรียนมา แล้วครูบาอาจารย์ท่านก็เรียนมา เพราะท่านเชื่อฟัง เพราะท่านมีบุญญาธิการรู้จักแยกถูกแยกผิด รู้จักอะไรควรและอะไรไม่ควร แล้วรู้จักเชื่อครูบาอาจารย์เพราะครูบาอาจารย์ท่านเป่ากระหม่อมมาๆ

เวลาหลวงตาท่านออกไปวิเวกนะ ท่านบอกว่าหลวงปู่มันสั่งไว้เลย อย่าเทศน์สอนใครนะ การเทศน์สอนคนมันเป็นการส่งออก

เราจะบำรุงตัวเราเองมากมายมหาศาล เราจะต้องคอยจับผิดหัวใจของเรา พระกรรมฐานเวลาประพฤติปฏิบัตินะ เขาจิตดูใจทั้งวัน

นี่ไง ในพระไตรปิฎก ในทางของคฤหัสถ์เป็นทางที่คับแคบ คฤหัสถ์เขาต้องทำหน้าที่การทำงานของเขา เขาต้องมีเวลาของเขา ตอนกลางคืนขึ้นมาสวดมนต์ทำวัตรแล้วถึงได้นั่งสมาธิภาวนาเสียหน่อยหนึ่ง แล้วเข้าขึ้นมาก็สวดมนต์ให้หัวพระแล้วจะไปทำงาน นี่ทางคับแคบ คับแคบเพราะว่ามีเวลาน้อย ทางของสมณะเป็นทางที่กว้างขวาง ทางของสมณะ ๒๔ ชั่วโมงภาวนาตลอด อยู่ในพระไตรปิฎกหมดเลย

นี่ไง เวลาออกประพฤติปฏิบัติทั้งวันทั้งคืน พระกรรมฐานเขาถึงพุทโธๆ พุทโธทั้งวันทั้งคืนทั้งวันทั้งคืน ๗ วัน ๗ คืน ทำต่อเนื่องตลอดๆ ไป เห็นไหม นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ท่านออกประพฤติปฏิบัติท่านดูแลหัวใจของท่าน

หลวงปู่มันสั่งไว้ละ อย่าไปเทศน์สั่งสอนใคร ให้ดูแลหัวใจของตนไว้ก่อน ฝึกหัดตนให้ได้

แล้วการฝึกหัดตนให้ได้ เห็นไหม เวลาท่านออกอุตงค์ท่านบอกเลย มีปาฏิโมกข์เล่มเดียวติดย่ามไป แล้วเวลาไปประพฤติปฏิบัติที่ไหน

เวลาพระที่ปฏิบัติ สังคมสงฆ์ๆ สังคมของเรา เราก็อยากจะแสวงหาพระที่ดีงาม เวลาแสวงหาพระที่ดีงามนะ เวลาเจอพระอุตงค์มา คนไทยๆ เห็นพระอุตงค์นะวิ่งเลยละ จะไปขอเหรียญ ไปขอตะกรุด สังคมภาคกลางเป็นอย่างนั้นนะ

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่อย่างนั้น ท่านรู้ดังค์ของท่านไป ท่านอยู่ในป่าใน  
เขาของท่าน ไปเพื่อรักษาใจของตน ไปเพื่อดูแลหัวใจของตน ไม่ใช่ไปเพื่อขายเหรียญ ไปเพื่อ  
แจกตะกรุด ไปเพื่อแจกหอย ไม่มี มันไม่มีใจ พอไม่มีขึ้นมา เห็นไหม

หลวงตาท่านพูดประจำ เวลาท่านออกรู้ดังค์ของท่าน เวลาใครขอฟังเทศน์ “เราเทศน์ไม่  
เป็น เราเทศน์ไม่เป็น เราเทศน์ไม่ได้”

แต่เวลามันมีเหตุจำเป็นขึ้นมาไง มันมีคนตาย เวลาคนตายขึ้นมา ถ้ามันไม่มีพระชี้ไหม  
ชาวพุทธเขาอยากแสวงหาที่พึ่ง เวลาท่านแสดงธรรมให้คนทุกข์คนยากญาติพี่น้องตายไป เวลา  
ตายไปแล้วผ่านไป

เวลาพระอาจารย์สิงทองตามไป ไปซ้ำที่เก่า เวลาไปชาวบ้านก็ขอให้เทศน์อีก

“เราเทศน์ไม่เป็น”

โอ้! เหมือนกันเลย ผ่านไปเมื่อสองสามวันนี้หลวงตาพระมหาบัวท่านก็บอกเทศน์ไม่  
เป็นๆ เวลาเทศน์ออกมาเนี่ยรู้สึกสวยๆ เชื่อไม่ได้เลย

ถ้าใจมันเป็นธรรมๆ แต่เขาไม่เทศน์เพราะเขาพยายามรักษาหัวใจของตนไว้ รักษากำลัง  
รักษาสติปัญญาของท่านไว้ นี่ไง เขาไม่เทศน์ เป็นศีลเป็นธรรมเขาไม่เทศน์สอนใคร สอนตัวเอง  
ให้ได้ก่อน พระกรรมฐานเขาจะสอนตัวเองให้ได้ก่อน เขาไม่ให้สอนคนอื่น ให้สอนตนเองให้ได้  
ให้ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน

ประโยชน์ตนไม่มี ประโยชน์ตนเหลวไหล เป็นสัทธรรมปฏิรูปแล้วเที่ยวสั่งสอนคนอื่น สั่ง  
สอนให้คนหลงผิดทั้งนั้นนะ

เวลาหลวงปู่ลีท่านจะออกประพฤติปฏิบัติ ท่านชวนขายของท่านด้วยอำนาจวาสนา  
ของท่าน นี่ไง ตั้งแต่ที่ท่านยังไม่ได้ออกบวช ท่านชวนขายของท่านๆ เวลาท่านไปบวชในงาน  
ศพหลวงปู่มั่น นั่นนะท่านมีคุณธรรมในใจแล้ว แล้วมีคุณธรรมในใจ บวชแล้วเป็นลูกศิษย์หลวง  
ตา สุดท้ายเวลาท่านจะลาหลวงตาออกไปวิเวก หลวงตาสั่งเด็ดขาด

๑. ห้ามเทศน์

๒. ห้ามให้เบอร์

๓. ห้ามก่อสร้าง

นี่ไง มันเป็นโทษต่อการประพฤติปฏิบัติทั้งสิ้น

แต่นี้หมู่หมากาไก่เทศน์หมด เทศน์ได้หมด

สมาธิห้ามเทศน์ ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติท่านรู้ เวลาของเรา เราทุกข์เรายากมาก ชาวพุทธที่มีอำนาจวาสนานะ เวลามันทุกข์มันยากในหัวใจนี้ทุกข์ยากมาก แล้วเวลาทุกข์ยากขึ้นมากก็จะหาเรื่องโลกๆ หาสิ่งที่กิเลสมันป้อนว่าสิ่งนั้นจะพ้นทุกข์ได้ ถ้าเรามีเงินแล้วเราจะพ้นจากทุกข์ ถ้าเรามีสมบัติที่ดีแล้วเราจะพ้นจากทุกข์...ไม่มีหรอก

ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดเป็นที่พึ่ง มีแต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งเท่านั้น

ถ้าเวลามันทุกข์มันยากขึ้นมามันก็แสวงหา เวลาแสวงหาขึ้นมาทุกข์ทั้งนั้นนะ เวลามันทุกข์ทั้งนั้นแล้วจะต้องไปไหนมันจะมีความสุขมาจากไหน มันไม่มีความสุขหรอก แต่มันเป็นเครื่องอาศัย เป็นปัจจัยเท่านั้นนะ

แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาเราก็จะมีโอกาสที่ได้มาประพฤติปฏิบัติไง ถ้ามีโอกาสประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ปฏิบัติก็มีครูบาอาจารย์ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ขึ้นมาปฏิบัติแล้วเดี๋ยวมันจะบ้า มันจะมีปัญหา ก็แสวงหาครูบาอาจารย์ ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงๆ ท่านก็จะให้ทำความสงบของใจเข้ามา

ถ้าจิตมันจะสงบระงับเข้ามานะ พอดีจิตสงบระงับเข้ามา คนที่มันทุกข์มันยากขึ้นมา เวลา มันสะดวก มันเบาใจของมัน มันก็มีความรู้ อยากจะเทศน์ทีเดียวแหละ อยากจะสอนคนอื่น นี่ฉันทุกข์มาแล้ว แล้วฉันหายทุกข์หมดเลย เมื่อก่อนเป็นคนขี้โกรธ เดียวนี้ไม่โกรธเลย

หา? จริงหรือ นี่ไง สมาธิมันจะเทศน์ ทำอะไรไม่เป็นมันก็จะพูด มันพูดแต่สิ่งที่มันไม่รู้ แต่ความรู้จริงมันไม่มี ถ้ามันมีมันไม่พูดอย่างนี้หรอก “สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา สมาธิหลับตา

เป็นสมาธิดีๆ สมาธิหลับตาเป็นสมาธิเลวทราม เพราะมันหลับตาแล้วมันไม่รู้อะไร ถ้ามันลืมตาแล้วมันจะรู้ไง”

ลืมตาทำสมาธิได้หรือเปล่า ถ้าหลับตาแล้วจะเป็นสมาธิได้ก็เป็นสมาธิของเขา พอสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา เอาแล้วนะตอนนี้ บอกว่าเรื่องใช้ปัญญายิ่งเด็ดขาดเลย ต้องลืมตาเด็ดขาด เขาบอกนะ โอ้! ถ้าวิปัสสนาต้องลืมตาเด็ดขาด หลับตาวิปัสสนาเป็นไปไม่ได้เลย มันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร เพราะคนเรามีอายตนะทั้ง ๖ มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ถ้าหลับตาแล้วอายตนะมันจะไม่สมบูรณ์ อายตนะจะเป็นไปไม่ได้ แล้วมันก็เลยเป็นวิปัสสนาก็เป็นการวิปัสสนาโดยมิจง ถ้าลืมตา ใส่อ้อ! มันจะชัดจะเจนของมันนะ

ไร้สาระ มันยิ่งกว่าสมาธิหลับตา สมาธิลืมตาก็ สมาธิหลับตา สมาธิลืมตามันยังเป็นขั้นเป็นตอนของมัน ยิ่งวิปัสสนาโดยลืมตา

เวลาครูบาอาจารย์หลวงปู่ชอบท่านลืมตา ลืมตาของท่านเพราะเดินจงกรม ลืมตาก็พิจารณาได้ หลวงปู่ตื้อนั่น หลวงปู่ตื้อ ครูบาอาจารย์ที่นั่งหลับตายะยะไป ท่านก็หลับตาของท่าน หลับตาลืมตามันมีอะไร

คุณพิการสิ คนตาบอด คนตาบอดนะ เดียวนี้ ทางยุโรปเขากำลังมีผู้ที่ตาบอดเขาใช้เสียงกระทบแบบปลาโลมา เขาเดินได้เลย เขาหลับตาเขายังรู้ คนที่หลับตาเป็นศาสตราจารย์เป็นดอกเตอร์มากมายมหาศาล ใ้คนลืมตาต่างหากที่ต้องเป็นข้าเขา ไปเป็นลูกน้องเขา

หลับตาลืมตามันเกี่ยวอะไรกับปัญญาคน หลับตากับลืมตามันเกี่ยวอะไรกับวิปัสสนา มันไม่มีอะไรวิปัสสนาสักอย่าง นี่ไง เพราะอะไร เพราะไม่เป็น เพราะความไม่เป็นไง

เวลาว่าสมาธิห้ามเทศน์ ถ้าสมาธิห้ามเทศน์นะ ครูบาอาจารย์หลวงตาท่านสั่งหลวงปู่ลีเลย ๑. ห้ามเทศน์ แต่เวลาถ้าเป็นความจริง มันรู้จริงแล้ว เทศน์เลย เทศน์ได้เลย เทศน์เถิดถ้ามันเป็นจริง แต่ถ้ามันไม่เป็นจริง ห้ามๆ ห้ามเทศน์เลย

ใ้บ่อยากเทศน์ สมาธิก็ไม่รู้จักสมาธินะ ลืมตาหลับตาก็ไม่รู้ว่าสมาธิเป็นอย่างไร แล้ววิปัสสนาๆ พวกนี้ไม่รู้จักทั้งสิ้น

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์นะ ถ้าเป็นปัญญาที่เป็นปัญญาวิมุตติ ท่านจะเห็นของท่านเป็น  
ชั้นๆ ขึ้นไปเลย

ปุณฺณคนหนา รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร มันจะ  
หลับตาลืมตา รูป รส กลิ่น เสียง แล้วคนที่ติดรูป รส กลิ่น เสียง คนที่ชอบเสียง เสียงอ่อนเสียง  
หวานก็ชอบ เสียงที่ดูดันก็ไม่ชอบ คนชอบรูปก็รูปสวยงาม รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร  
เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

แล้วถ้ามีพุทโธๆ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ พุทธานุสติ ถ้าจิตมันสงบระดับเข้า  
มามันรู้มันเห็นของมัน รูป รส กลิ่น เสียงอันวิจิตรไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มาร ตัณหา  
ความทะยานอยากของกิเลสต่างหาก ตัณหาความทะยานอยากของใจของเรา ใจโง่งนี่ เทียบรับรู้  
ของเขา เทียบสอดเทียบรู้

นี่ไง ถ้ามันสงบได้จริง มันทำได้จริง มันจะมีหลับตาลืมตาตรงไหน อะไรมันจะเป็นจริง  
แล้วเวลาพอไม่จริงก็เทศน์ออกไป พูดสอนออกไป พูดสอนออกไปมันก็มีแต่ความเหลวไหล ไม่มี  
อะไรเป็นขึ้นเป็นอัน มันมีแต่เรื่องโลกๆ เรื่องความเป็นอยู่ของสังคมทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเป็นธรรม  
เลย ไม่มีอะไรเป็นธรรมเพราะอะไร

เพราะมันไม่เข้าถึงใจ มันไม่มีหัวใจเป็นพื้นฐานรองรับ ไม่มีสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่ง  
การงาน มันไม่มีฐานเป็นที่รับรองรับ

นี่เวลามันเข้า มันเข้ากับเทศน์ของหลวงปู่ดุลย์เลย หลวงปู่ดุลย์บอกนะ คิดเท่าไรก็ไม่รู้  
ต้องหยุดคิด การหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด

นี่คนที่เป็นอย่างนี้ คิดเท่าไรก็ไม่รู้หรอก คิดเข้าไป คิดเถอะ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ นี่ไง เทศน์เข้าไป  
สิ สอนกันไป ใครรู้ มันก็เป็นงูๆ ปลาๆ นั่นนะ มันจะเอาอะไรเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ไม่มีหรอก

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คือเทศน์เท่าไรก็ไม่รู้ บอกเท่าไรก็ไม่รู้ เพราะมันโบลานเปล่า พอโบลาน  
เปล่านั้นก็จดลงบนสมุด จดลงบนคอมพิวเตอร์ โอ้โฮ! แป้นพิมพ์กันใหญ่เลย อันนั้นหรือเป็น  
ธรรม

โบลานเปล่า เพราะมันไม่มีคุณธรรมสอนใจ ไม่รู้ว่าสมาธิหลับตา สมาธิลืมตาเป็นอย่างไร ถ้าวิปัสสนาลืมตาหลับตาอีกแล้ว ถ้าหลับตาวิปัสสนาไม่ได้เพราะอายตนะไม่ครบ เพราะมันต้องมีอายตนะครบ ถ้ามีสายตามันถึงมีอายตนะครบ

แล้วอายตนะมีนอกมีใน ในอายตนะ ๑๘ เจ็กรู้หรือเปล่า

รู้ เพราะตำรานี้ไง โบลานเปล่าไง โอ้ย! อายตนะนี่บอกได้เลย จะเจ็ยระโนได้หมดเลย

สมาธิห้ามเทศน์

ไอ้ที่พูดอยู่นี้ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ไง คิดเท่าไรก็ไม่รู้เพราะมันโบลานเปล่าไง เพราะโบลานเปล่าๆ จดลงบนสมุด จดลงบนคอมพิวเตอร์ แล้วมีข้อ ๑ ข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ด้วยนะ มีละเอียดลึกซึ้ง มีละเอียดนอกละเอียดใน อู๊ย! ละเอียดละเอียด

ละเอียดตรงไหน ละเอียดจนไม่มีอะไรเลยไง ละเอียดจนไม่รู้สัจจะความจริงเลยไง สัทธิธรรมปฏิรูปไง คิดเอาเองเออเอาเองไง โลกียะ โลกุตตระ โลกียะ โลกุตตระตรงไหน อันไหนมีโลกียะ มีโลกุตตระ

หลวงปู่ดูลย์ท่านพูด คิดเท่าไรก็ไม่รู้หรอก คิดเท่าไรนี่โลกียะ คิดเข้าไปเถอะ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ เทศน์เข้าไปเถอะ สอนเข้าไปเถอะ เปล่าประโยชน์เปล่าๆ

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ของเรา สิ่งที่เราศึกษาภาคปริยัติ สาธุ ทรงจำธรรมวินัยนี้ไว้ ศึกษาไว้เพื่อประพฤติปฏิบัติ เวลาปฏิบัติแล้ว สิ่งที่เราศึกษามาลั่นไส้ลั่นชักสมองไว้ แล้วเดินจงกรมไป นั่งสมาธิไปให้จิตมันสงบเข้ามา

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ๆ เวลาคิดเท่าไรก็ไม่รู้ๆ ไอ้พวกหลับตาลืมตา ไอ้พวกกรรมฐานเถื่อนห้ามคิดๆ ห้ามคิดเลย ห้ามเลย

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน ที่เขาว่าสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา

ทั้งหลับตาทั้งลืมตามันมีทั้งสัมมาและมิจา มันมีทั้งถูกและผิด มันมีคนมีวาสนาไม่มีวาสนา ถ้าคนมีวาสนาเขารู้จักหะจะโคนของเขา มรรคหยาบ มรรคละเอียด มรรคหยาบฆ่า มรรคละเอียด

คนถามบ่อย มรรคหยาบข้ามรรคละเอียด มันฆ่าอย่างไร

ถ้ามรรคหยาบๆ ก็รู้หยาบๆ รู้โลกๆ นี่ไง แล้วก็ถือตัวถือตนว่าข้าแน่ ข้ายอดเยี่ยม ข้าเยี่ยม ข้ายิ่งใหญ่ แล้วก็ไม่ได้ศึกษาอะไร ไม่ทำอะไรเลย แล้วก็ไม่ได้สิ่งใดเลย มันก็ไปบ้าอยู่อย่างนั้นนะ

แต่เวลาครูบาอาจารย์นะ วางให้หมด แล้วกำหนดลมหายใจนี้พุท หายใจออกนี้โก ถ้าเป็นปัญญาบรมสมาธิก็จะหยุดคิดนี้ไง

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ถ้ามีสติปัญญาเท่าทันเป็นปัญญาบรมสมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้นมันเป็นปัญญาโลกๆ เท่านั้นนั้นถึงเป็นปัญญาบรมสมาธิ ไม่ใช่วิปัสสนา วิปัสสนาอะไรหรอก

นี่สมาธิห้ามเทศน์ เขาห้ามเทศน์ เพราะถ้าเทศน์แล้วเราล้มลุกคลุกคลานแล้วไปได้ยาก เพราะมันเจริญแล้วเสื่อม คนทำสมาธิจะรู้ สมาธิเราทำแสนยากใช่ไหม แล้วสมาธิจะรักษาไว้ได้อย่างไร รักษาอะไรไม่เท่ากับรักษาใจคน

หลวงปู่มั่นท่านพูดเลย ได้ใจก็เท่ากับได้ธรรม ถ้าได้ธรรมก็คือได้ใจของเรา ไม่มีสิ่งใดเลย ไม่มีใบประกาศใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีสังคมโดยอมรับ ไม่ต้องให้ใครเชิดชู ได้ใจคือได้ธรรม ได้ธรรมคือได้ใจ

แล้วมีหัวใจใหม่ ความรู้สึกมีใหม่

โอ้ย! ก็พูดอยู่นี้ ก็ลูกศิษย์บอก

ก็โลกๆ ใจ มันส่งออก คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ไม่รู้หรอก

แต่เวลาเป็นปัญญาบรมสมาธินะ มันเท่าทันความคิด ความคิดที่คิดนี่คิดดีคิดชั่ว คิดทุกข์คิดยาก เรามีสติเท่าทันกับความคิด มีสติ นั่นคืออะไร

ศีล สมาธิ ปัญญา เห็นใหม่

สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม เห็นใหม่

สติธรรมๆ นี่ไง เวลาเขาสอนกัน “สติตัวจริง ตัวปลอม สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา” มันเป็นเรื่องไร้สาระมากๆ เลย เอาเรื่องของโลกไปเทียบเคียงกับสิ่งที่ป็นสัจธรรมได้อย่างไร เอาเรื่องโลกๆ เอาเรื่องความรู้ความเห็นของโลกไปเทียบกับสัจธรรมในใจ มันเป็นไปได้อย่างไร

เวลาคนที่เวียนว่ายตายเกิด ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผลของวิญญะๆ ผลของวิญญะคือผลของการเวียนว่ายตายเกิด นี่ผลของวิญญะนะ แล้วเวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติ ถ้ามีสติปัญญา อารมณ์ความรู้สึกนั้นก็ภพชาติหนึ่ง ความคิดหนึ่งก็เกิดแล้ว เกิดดับๆ นี่ภพชาติๆ เวลาคนเขาเห็น เขาเห็นของเขา เขาพิจารณาของเขา

แล้วเขาเห็นของเขา เขาเป็นพระอรหันต์แล้วหรือ

ยัง สมาธิห้ามเทศน์ พอเห็นแล้วมันหลงตัวมันเองว่ามันเก่ง นี่ความคิดๆ มันเกิดๆ นี่ไง แล้วมันเกิดจากอะไรละ

มันมีครอบครัวยของมารนะ ครอบครัวยของมาร ทำความสงบของเราเข้ามา ถ้ามันสงบ ระวังเข้ามา ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง คิดเท่าไรก็ไม่รู้

แล้วไอ้พวกหลับตาลืมตาก็บอกว่าห้ามคิดๆ เพราะอะไร

เพราะหลวงปู่ดูลย์ท่านว่า คิดเท่าไรไม่รู้ต้องหยุดคิด แต่ก็ต้องใช้ความคิด แต่ก็ต้องใช้ความคิด

คนสิ่งมีชีวิตไม่ใช่แร่ธาตุ ธาตุรู้สันตติที่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ มึงรู้จักไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ที่นี้ พอตระรู้ที่นี้แล้ววางธรรมและวินัยนี้ไว้ ธรรมและวินัยนี้เป็นทฤษฎี มึงก็ศึกษาทฤษฎีกันแล้วก็เทศน์ใหญ่เลย สอนใหญ่เลย

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ มันเป็นทฤษฎี ใครก็รู้ได้ ตรรกะพูดได้ทั้งนั้นนะ แต่ความจริงไม่มี ว่างเปล่า เพราะอะไร เพราะสมาธิก็ไม่มีหลักมีเกณฑ์ หลับตาลืมตา มาวิปัสสนายังหลับตาลืมตาอีก

โธ้ย! ตาย ไม่รู้จักใจของตัวเองเลย แสดงว่าทำสมาธิไม่เป็น วิปัสสนาการรู้แจ้งในจิตของตน ยิ่งไม่เป็นเข้าไปใหญ่ ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันแต่จะชูงของตน จะชูงว่าตัวเองถูกต้องดีงาม ผู้อื่นนั้นเป็นผู้ที่เลวทราม ทำแล้วไม่เป็นประโยชน์

ในสังคมมนุษย์ ทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว แต่คนดีเขาทำกิริยาอย่างนั้นแต่เขาเป็นคนดีก็มากมาย แล้วถ้าเขาเป็นคนดีด้วย เขาดีในใจของเขา ถ้าใจเขาเป็นคนดี สูงสุดสู่สามัญ คำว่า “สูงสุดสู่สามัญ” กว่าจะมาสูงสุดได้ สูงสุดตรงไหน

สูงสุดตรงสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา วิปัสสนาต้องลืมตาหลับตาไม่ได้ไง แล้วหลับตาลืมตามันเป็นอย่างไร นี่เวลาวิปัสสนา

แต่ไปรู้ละ ไปรู้ละไปลานเปล่าณะ เวลาเขาเปรียบร่างกายเขาเป็นจอมปลวก ปิดตา หู จมูก ลิ้น กาย ให้เหลือใจไว้ แล้วสังเกตจับเหี้ยตัวนั้นให้ได้ จับเหี้ยตัวนั้นให้ได้ มันต้องลงที่จับเหี้ยตัวนั้นให้ได้

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เวลาครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นจริงๆ ขึ้นมา สมาธิห้ามเทศน์ ห้ามเทศน์ ห้ามสอน ผีกตน ผีกตนให้ได้ก่อน

เวลาผีกตนขึ้นมา เพราะการผีกตนมันแสนยาก การผีกตนนะ เห็นไหม สอนคนอื่นสอนได้หมด แต่สอนตนไม่ได้ แล้วจะสอนคนอื่นเอาอะไรมาสอน ก็จำเขามาสอนไง สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา ตัวเองยังสอนไม่ได้ แล้วจะไปสอนใคร สิ่งทีสอนไป คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ทีสอนผิดหมด มันผิดนะ มันผิดทั้งปริยัติ ผิดทั้งปฏิบัติ

เพราะปริยัติ คูสิ เวลาหลวงปู่มั่นท่านพูดกับหลวงตาไว้ “มหา มหาเรียนถึงเป็นมหานะ เวลาประพจน์ปฏิบัติไป เวลาถึงที่สุดแล้วทั้งปริยัติปฏิบัติมันจะเป็นอันเดียวกัน”

หลวงตาพระมหาบัวท่านเรียนปริยัติมา ท่านถึงเป็นมหา แล้วเวลาท่านปฏิบัติมา ทำไมท่านบอกว่า มันสมจริงทีหลวงปู่มั่นพูดจริงจริง จริงๆ มันจะผิดปริยัติไปตรงไหน

ไฉนปริยัติก็ผิดไปหมด ชี้อัดไปหมดเลยเพราะอะไร เพราะตัวเองผิด ตัวเองคิดผิด ทำผิด เห็นผิด แล้วก็โบลานเปล่าๆ โบลานเปล่าๆ ไซ้ใหม่ จะเขียนอะไรก็ได้ตามใจชอบ

นี่ก็เหมือนกัน จะแปลอย่างไรก็ได้ จะทำอะไรก็ได้ตามที่ฉันพอใจ เพราะแปลอย่างไรก็ได้ ทำอย่างไรก็ได้เพราะอะไร เพราะมันเปลี่ยนแปลงตลอดไป วันนี้พูดอย่าง พรุ่งนี้พูดอย่าง ตอนเริ่มต้นมาก็ว่าทำสิ่งนี้ไม่ได้ ทำสิ่งนั้นไม่ได้ แล้วพอมานอนนี่ก็ทำสิ่งที่ตัวเองว่าไม่ได้ทั้งสิ้นเลย นี่ไง ปริยัติมันถึงตามแต่ความพอใจไง แล้วแต่จะเขียนเอาเลยไง แล้วปฏิบัติละ ไรสาระเลย

ลืมนตา หลับตา มันเป็นเรื่องของวัตถุ มันเป็นเรื่องของธาตุ แต่เวลาจริงๆ ของเราขึ้นมา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะ ธาตุรู้ เวลาธาตุรู้กลับไม่รู้จัก ธาตุรู้ที่สำคัญ เวลาธาตุรู้มันหัดตัวเข้ามา พุทโธๆ จนมันพุทโธไม่ได้ก็ไม่รู้จักนะ บอกทำไมต้องไปพุทโธ พุทโธย้าอยู่นั่นนะ เครียดจะตายอยู่แล้วก็พุทโธๆ

จะเครียดจะตายอยู่แล้วเพราะเอ็งไม่มีवासนาไง

อนาถบิณฑิกเศรษฐีไปเยี่ยมเพื่อน เห็นเขาทำอาหารไว้มหาศาลเลย นิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาฉัน เพื่อนสนิทใจ เศรษฐีด้วยกันนะ “เอ๊ะ! ทำไมวันนี้เตรียมอาหารไว้มากมายเลย ก็ฉันมาคนเดียว ทำไมต้องเตรียมมากขนาดนั้น” เพื่อนกันไง

“ไม่ใช่ นี่เขาเตรียมไว้ ได้นิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาฉันพรุ่งนี้ เตรียมอาหารไว้”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัมพุทธะ อนาถะได้ยินตะลึงอึ้งเลย หา! พระพุทธเจ้าเกิดแล้วหรือ นี่ไง ถ้าคนมีवासนาไง พุทธะ พุทธะยังทำให้อนาถบิณฑิกเศรษฐีหูดตาพองเลย แล้วพุทธะไม่มีค่าตรงไหน

ไอ้พวกเรามันคุ้นชินไง พุทโธๆ จนพุทโธ ภู้อย่างนี้ภูไม่ทำดีกว่า แหม! พุทโธมาทั้งชีวิตเลย ไม่เห็นได้อะไรเลย

ก็वासนาเอ็งไง वाสนาถ้าเอาความจริงใจ เราจะเอาความจริงนี้ เราไม่ใช่เอาความจอมปลอม สมาธิห้ามเทศน์ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ไง ก็อยากจะคิด อยากจะเทศน์ อยากจะรู้ อยากจะ

เข้าใจใจ นั่นก็สัทธิธรรมปฏิรูปไป เอาที่มันเอาง่ายเอาสะดวกใจ แล้วถ้าทำตัวดี ๆ มันเป็นไปหมดนะ นี่อริยบุคคล “เมื่อก่อนโกรธมากนะ ตั้งแต่มาปฏิบัตินี้หายโกรธหมดเลย”... ไร้สาระ

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเป็นลูกศิษย์สัณฺฑาย นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ไม่มีเหตุผลอะไรเลย ไม่ใช่ ไม่ใช่คือไม่ใช่ แล้วไม่ใช่คืออะไร ไม่ใช่ก็คือมันไม่ใช่ใจ แล้วในไม่ใช่ ไม่ใช่ คือมันไม่มีใจ มันไม่ใช่ใจ มันไม่ใช่ใจ

เอ! อาจารย์ของเราคงจะไม่ใช่ความจริงแล้วละ ปรีชาทันนะ ปรีชาทันแล้วเป็นเพื่อนรักกัน ถ้าวันไหนใครเจอครูบาอาจารย์ที่ถูกต้อง อย่าทิ้งกันนะ

เห็นไหม คนที่เฝ้าดี คนที่รู้จักผิดชอบชั่วดีเขาต้องการความดีความจริง ไม่ใช่เอาตามความพอใจ

นั่นเวลาพระสารีบุตรไปพบพระอัสสชิ เห็นแค่การเดินบิณฑบาต พระอรหันต์เขาไม่แฉกชั้นหรรษา พระอรหันต์เขาสรรวมระว่างอายตนะของเขา ตา หู จมูก ลิ้น กาย บิณฑบาตมองแค่ ๓ ก้าว ตาให้ตกอยู่ในบาตร เวลาคนใส่บาตรเขาเห็นแค่มือเท่านั้นนะ นี่เลี้ยงชีพใจ เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง

เวลาพระสารีบุตรไปเห็น นี่คนมีปัญญาของคนมีปัญญามันมองออกไป ตามพระอัสสชิไป เวลาตามพระอัสสชิไป โอ้โฮ! ดูแล้วมันปลื้มใจ พอฉันเสร็จแล้วเข้าไปกราบขอพึ่งธรรม

ท่านบวชกับใครมา

เราบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านวิเวกอยู่

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่าธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

มาแต่เหตุ การเกิดมาก็มีเวรมีกรรมเกิดมา อารมณ์โกรธ อารมณ์ดีใจ อารมณ์สุข อารมณ์ทุกข์ มันมีเหตุมีผลของมันทั้งสิ้น แต่เราไม่รู้เท่าเท่านั้นเอง ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ทำถูกต้อง ทำเป็นมรรคเป็นผล มันถึงจะเป็น

สมาธิห้ามเทศน์ ห้ามเทศน์ แต่ทำไมเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธบอกพระอรหันต์ ๖๐ องค์ใน “เธอกับเราทั้งหมดพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงอย่าไปซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก โลกนี้เราร้อนนัก”

โลกนี้เราร้อนแต่เฉพาะคนที่มีปัญญา คนที่ไม่มีปัญญาเขาไม่เราร้อนหรอก เขากำลังดิ้นๆ เพื่อจะมีความสุขของเขา

นี่ไง เวลาพระสารีบุตรเห็นพระอัสสชิ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอะไร

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

แล้วเหตุมันคืออะไร

เพราะอะไร เพราะว่าประเพณีปฏิบัติมากับสัญชย นู่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่มันเลยพลาดหมดเลย ไม่ใช่แล้วจับต้องตรงไหนล่ะ แล้วถ้าเหตุ เหตุก็อยากพ้นทุกข์นี่ไง เหตุเพราะโดนสัญชยหลอกมาเต็มที่แล้วไง เหตุเพราะว่าสัญชยหลอกแล้ว นู่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ก็คิดตามเขาไปไง คิดเท่าไรก็ไม่รู้ๆ คิดไปเถอะ คิดจนตายก็ไม่รู้

เวลาพระอัสสชิก็กลับเข้ามา ทวนกระแสดลับ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ใครเป็นคนคิด คิดอะไร แล้วอะไรไม่ใช่ แล้วไอ้ที่ใช้อยู่ไหนล่ะ ไอ้ที่ใช่ก็ต้องมีของมันดิ ไอ้ที่ใช่ มันไม่ใช่มันจะมีชีวิตขึ้นมาหรือ ไม่ใช่จะมาทุกข์อยู่นี่หรือ ไม่ใช่ยังสัญญา กับพระโมคคัลลานะเลยว่าให้บอกที่ๆ

นี่ไง เวลามันเป็นจริงขึ้นมา ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน ไอ้ไม่คิดๆ ไม่คิดอะไร

เวลาหลวงปู่ดุลย์ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดไปเถอะ คิดจนตาย ต้องหยุดคิด คิดให้มันหยุด คิดให้มันหยุดก็ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิ แล้วได้สมาธิแล้วมันจะเป็น

สัมมาหรือเป็นมิจฉา สมาธิได้ใหม่ๆ นะ ได้สมาธิมาแล้วเดี๋ยวก็คิดอีก พอมันหยุด โอ้โฮ! มหัศจรรย์นะ

คนนะ คนเรานี้แหละ เวลาดูสิ คนที่มันทุกข์มันยากเวลาเสียคู่รักไป โอ้ย! ทุกข์เกือบตาย ถ้าเขาได้สติปั๊บนั่นเลย โอ้เนี่ยก็เหมือนกัน เวลามันทุกข์เกือบตาย เวลาสติมันเท่าทันมันหยุด เอ๊ะ! เอ๊ะ! เอ๊ะ! มันก็คิดต่อแล้วเพราะอะไร เพราะมันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ปัญญาอบรมสมาธิกับพุทธานุสติ นั้นสมาธิแตกต่างกัน สมาธิมันแตกต่างกันมากมาย มหาศาล สมาธิใจ

สมาธิหลับตา สมาธิลืมตา โอ้! มันขำนะ ตลก สมาธิมีหลับตาลืมตาด้วยนะ

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ มันขนิกะเล็กๆ น้อยๆ โอ้พวกนี้พวกสบายใจๆ เท่านั้นแหละ คำว่า “สบายใจๆ” ดูสิ ปุณฺณ กัลยาณชน ปุณฺณ กัลยาณชนมันแตกต่างกันอย่างไร

ปุณฺณคนหนาทำสมาธิเกือบเป็นเกือบตาย อดนอน ฝอนอาหาร เอาชีวิตเข้าพุ่ม लेकरว่า จะได้สมาธิมาจึ่มๆ เดี่ยวเสื่อมแล้ว

สมาธิห้ามเทศน์ พอลงทุนลงแรงเกือบเป็นเกือบตาย เพราะอะไร เพราะวาสณาน้อย เพราะเราสร้างมาอย่างนี้ พอได้สมาธิจึ่มๆ นิดหนึ่ง โอ้โฮ! พระอรหันต์เป็นเช่นนี้เอง จะสอนคนแล้ว จะเทศน์สอนแล้ว

นี่ไง คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดไปเถอะ คิดจนตาย แล้วถ้ามันหยุดคิด หยุดอย่างไร พอหยุดแล้วเดี๋ยวมันคิดอีก ถ้าหยุดแล้วคิดอีก ทำอย่างไรต่อเนื่องไป ก็ใช้ปัญญาอบรมสมาธิมากขึ้น เวลา มันหยุดก็หยุดนานขึ้น พอหยุดนานขึ้น ทำอะไรไม่เป็นอีกเหมือนกันนะ เวลาหยุดแล้วทำอย่างไรต่อ

พุทโธใจ

พุทโธคือคำบริกรรม นวกรรม คนที่ทำหน้าที่การงานเขาต้องมีการกระทำของเขา โอ้เรานั่งเฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยแล้วอยากจะได้ผลงานเหมือนเขา มันเป็นไปได้ไม่ได้

งานทางโลกเราพึ่งพาอาศัยกันได้ ในการประพฤติปฏิบัติสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเพราะโดนอวิชชาครอบงำ อวิชชาครอบงำเพราะความไม่รู้ตัวของตัวของตัวเองถึงได้ว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วเวลาจะไปแก้ จะไปแก้กันที่ไหน เวลาเป็นหนี้จะไปแก้กันที่ไหน มันจะไปแก้ที่ไหน

อู๋! ลำบาก ลำบากอย่างนี้ไม่ปฏิบัติแล้ว อู๋! ลำบากเกินไป สู้คิดบ้างบอกแตก คิดไปเถอะ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดนี้ชอบ นี่ไง มันอยากเทศน์

เวลาครูบาอาจารย์ เวลาหลวงตาท่านได้ประสบการณ์มาจากหลวงปู่มันสอน นี่ไง เวลา มันทุกข์มันยากขึ้นมามันทุกข์ยากมาก แล้วเวลาเราประพฤติปฏิบัติจะได้สติ เวลาสติมา ความคิดมันก็เบาบางลง พอได้สมาธิมาก็มีความสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วจะยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่เป็น มันก็เจริญแล้วเสื่อมอยู่อย่างนั้นนะ มันก้าวหน้าขึ้นไปไม่ได้ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ เห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง

เขาบอก กิเลสมันเป็นนามธรรม จะเห็นมันได้อย่างไร

ถ้ามันบอกกิเลสมันเป็นนามธรรม จะเห็นกิเลสมันได้อย่างไร แสดงว่าไม่เคยเห็นความจริงเลย เพราะถ้ามันเห็นความจริงนะ โอ้โฮ! โอ้โฮ! เลยนะ

คนเรานะ มันรู้จักผิดชอบชั่วดี สิ่งใดที่เป็นความดีและความชั่ว นี่ก็เป็นเรื่องโลกๆ ใจ แต่เราไม่เคยรู้ถึงเรื่องจริงของเราเลย วันไหนไปรู้เรื่องจริงของเรา โอ้โฮ! เราสะเทือนใจมาก

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันสงบนะ เป็นสัมมาสมาธิ แล้วมีอำนาจวาสนาตั้งมันมีกำลังของมันพอ แล้วถ้าคนไม่มีวาสนานะ ส่วนใหญ่คนที่ประพฤติปฏิบัติว่าเราวาสนาอ่อนแอ

เพราะเราเริ่มต้นพูดตั้งแต่แรกว่า หลวงปู่มันท่านปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ คือท่านได้สร้างบุญกุศลมากมาย หลวงปู่เสาร์ท่านปรารภนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านก็สร้างบุญกุศลของท่านมากมาย

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่าแม่ชีแก้วรู้ได้อย่างไรว่าเราเคยปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ ถ้าปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ต้องสร้างบุญกุศลมากมาย เวลาสร้างบุญกุศลมากมาย ท่านยังล้มลุกคลุกคลานพยายามกระทำขนาดนั้นนะ เวลาจิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้มันจะ

เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เหมือนคนนำผึ้งที่จะนำผึ้งโคข้ามสู่  
โอชะ ข้ามสู่ลำน้ำนั้น ถ้ามันจะข้ามสู่ลำน้ำนั้นมันถึงจะเป็นโลกุตตระ ผึ้งนั้นกับผึ้งนี้

โลกียะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราอยู่ฝั่งหนึ่ง ฝั่งว่าที่เราเกิดมาด้วยอำนาจวาสนา เราเกิด  
มาด้วยบุญกุศล การเกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นอริยทรัพย์ เพราะการเกิดเป็นมนุษย์มีสมอง การเกิด  
เป็นมนุษย์มีอำนาจวาสนา การเกิดเป็นมนุษย์มีคุณค่ามาก เราอยู่ฝั่งหนึ่ง ฝั่งโลกียะ ฝั่งโลก ถ้า  
มันจะเป็นโลกุตตระมันอยู่ฝั่งนั้น

มันไม่ใช่โลกียะเป็นโลก ใครประหยัดมัธยัสถ์คนนั้นเป็นโลกุตตระ คนไหนฟุ่มเฟือย คน  
ไหนพฤติกรรมไม่ดีจะเป็นโลกียะ ถ้าใครทำคุณงามความดีขึ้นมาแล้วจะเป็นโลกุตตระ...มันอยู่  
ฝั่งโลกียะหมดละ

เราอยู่ฝั่งนี้ เราอยู่ฝั่งหนึ่งของวิญญู เราอยู่ฝั่งหนึ่งของโอชะ มันจะเป็นโลกุตตระตรงไหน  
อยากรู้จัก อยากรู้จัก มันจะเป็นโลกุตตระตรงไหน

เราทำความสงบของใจ ทำความสงบของใจเข้ามานี้ไง ถ้าจิตใจมันสงบระงับเข้ามา ถ้า  
จิตใจสงบระงับเข้ามา ถ้าจิตมันสงบแล้ว จิตสงบแล้วถ้ามีสติปัญญาขึ้นมาจะ จิตสงบแล้วให้  
มันสงบตามความเป็นจริงนะ ไม่ใช่หลับตาลืมตามันเป็นสมาธิ

เป็นสมาธิ เป็นสัมมาสมาธิ ไม่ใช่หลับตาลืมตา

หลับตาก็เป็นสมาธิได้ ลืมตาก็เป็นสมาธิได้ สมาธิมันมีสติปัญญา มีสติสัมปชัญญะ ถ้า  
มีสติสัมปชัญญะรักษาไว้ สมาธิมันก็เจริญงอกงามขึ้นมา สมาธิเจริญขึ้นมาแล้วก็เสื่อม เสื่อม  
เพราะอะไร เสื่อมเพราะอยากเทศน์ไง อยากเทศน์ อยากสอน อยากอวด เสื่อมหมด

แต่หลวงปู่มันท่านสั่งหลวงตาว่าไม่ให้เทศน์ หลวงตาพระมหาบัวท่านก็มาสั่งหลวงปู่  
ห้ามเทศน์ เราอยู่บ้านตาด ใครเทศน์ตบปาก ใครพูดเรื่องมรรคเรื่องผล ท่านตบปาก หลวงตา  
ตบปาก ตบปากเพราะอะไร เพราะมันอยากอวด

คนที่ภาวนาจะรู้ ถ้าจิตสงบแล้ว แหม! มีความสุขแล้วอยากจะโชว์ รู้อะไรก็อยากบอก  
เพื่อน เรามาด้วยกันต้องรู้ด้วยกันสิ อยากอวด อยากบอก อยากจะแสดง แล้วเสื่อมหมด เสื่อม  
หมด เสื่อมเพราะอะไร

ในวงกรรมฐานเป็นอย่างนี้มาก ในวงกรรมฐานนะ พระที่เป็นดาวรุ่งที่มีแววขึ้นมา แล้วเสียหายไปหมด เพราะไม่เชื่อครูบาอาจารย์ เพราะครูบาอาจารย์ท่านให้เผชิญกับกิเลสต้นหาความทะยานอยาก

ครอบครัวของมารนี่โหดร้ายนัก หลวงตาท่านเน้นย้ำประจำ สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในใจของคน ในใจของคน แล้วกิเลสในใจของคนมันก็ทำลายคนคนนั้นนั่นแหละ แต่คนคนนั้นไม่รู้ตัว คนคนนั้นหลงเชื่อกิเลสว่ายิ่งใหญ่ อยากเทศน์ อยากสอน อยากอวด อยากชักนำคนอื่น ทั้งๆ ที่ตัวเองยังเป็นเด็กน้อยอยู่เลย ไร้เดียงสา พูดสิ่งใดมันเป็นโลกียะทั้งสิ้น แต่นั่นมันธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ของเรา วงกรรมฐานได้รับการอบรมสั่งสอนมา ให้เอาตัวเองให้รอดก่อน ให้เอาตัวเองให้ได้ก่อน แล้วถ้าจะเอาตัวเองให้ได้ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด แต่การหยุดคิดนี้สาหัสสากรรจ์ การหยุดคิดต้องมีวุฒิภาวะสูง แล้วพยายามให้มันหยุดคิด หยุดคิดแล้วให้จิตมันแจ่มใส หยุดคิดแล้วจิตมันมีกำลัง มีพลังของมัน ถ้ามีพลังของมัน เห็นไหม

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด แต่ก็ต้องใช้ความคิด

เวลาแต่ก็ต้องใช้ความคิด ความคิดที่จะเกิดขึ้น นี่ไง สิ่งที่ว่าหลับตาจะเป็นวิปัสสนาไปไม่ได้ หลับตาจะใช้ปัญญาไม่ได้ เพราะหลับตาแล้วมันจะมีดบอด คนที่ไม่ลืมหัดตามันจะวิปัสสนาได้อย่างไร วิปัสสนาโดยการหลับตามันก็เป็นคนที่มีดบอด

โอ้! ตลก เป็นเรื่องที่ตลก เป็นเรื่องที่น่าขบขัน

แต่ถ้ามันเป็นความจริง หลับตาก็ได้ ลืมตาก็ได้ หลับตานะ หลับตาเพราะเราระมัดระวังตัวเราเอง รักษาตัวของเราเอง รักษาตัวเราเองนะ เพราะทวนกระแสกลับเข้าไปสู่ภายใน ถ้าภายใน ทวนกระแสกลับ

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัญญาทวนกระแสกลับเข้าไปสู่จิตของตน จิตของตนที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะถ้ามันมีความสงบระงับแล้ว ถ้ามีกำลังของเราขึ้นมา คนที่มีวาสนานะ มันจะเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง

ถ้ามันเห็นแล้วลูบๆ คลำๆ เห็นแล้วโดนกิเลสมันปลิ้นมันปล้อนมันหลอก เวทนาก็รู้จัก  
กายเห็นหมด

หมอมันผ่าตัดทุกวันนะ ศัลยกรรม ไปดูสิ ศัลยกรรมมันผ่าสมอง มีหน้าที่กรีดๆ เอาเงิน  
มาอย่างเดียว ใช้นี้พูดถึงผ่าตัด

แล้วเวลาหลับตาๆ วิสัญญีแพทย์วางยาสลบนั้นนะ หลับตาทั้งนั้นเลย นอนอยู่นั้นนะ นี่  
หลับตาลืมตาไป ให้อหลับตาก็วางยา วางยาเพื่อจะผ่าตัด ให้อผ่าตัดก็ต้องเป็นศัลยกรรม  
ศัลยกรรมก็กรีดๆ แล้วเห็นกายตรงไหนละ

เงินครับ เงินทั้งนั้นนะ แล้วก็เยอะแยะไปหมด เพราะมนุษย์เกิดมา ร่างกายนี้เป็นรวงรัง  
แห่งโรค ทุกคนมีโรคภัยไข้เจ็บพร้อมที่จะจ่ายๆ เขาหลับตาลืมตาอยู่นั้นไง หลับตาก็วางยา ลืม  
ตาก็กรีด หมอใจ โรคใจ รักษาชีวิตคนใจ คนเจ็บไข้ได้ป่วย เห็นไหม

คนไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ เราไม่เจ็บไข้ได้ป่วย เรามีลาภแล้ว เราเป็นบุคคลที่  
แข็งแรง ถ้าสติแข็งแรง สติแข็งแรงก็ไม่โง่โง่ สติแข็งแรงก็ไม่เชื่อเขาโง่ สติแข็งแรงก็ไม่ให้เขาโกงไป  
ไง

คนอยู่ฝั่งนี้เป็นโลกียะ ทำดีแล้วถือศีลแล้วครบแล้วจะเป็นโลกุตตระ

อ้อ! มันมีด้วยเนาะ

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของเรานะ โศกที่ฉลาดเขาจะนำฝูงโคลงสู่แม่น้ำ ข้ามฝั่งไปสู่ฝั่งของโลก  
กุตตระ โลกุตตรธรรมคือผู้ที่ข้ามฝั่งโสมะได้ จิตถ้ามันสงบๆ นะ เพราะคนไม่มีवासนาพอจิตสงบ  
แล้ว “อ้อ! นิพพานเป็นเช่นนี้เอง” นี่ไม่มีवासนา

นี่ไง เวลาทางโลก เวลาการประพฤติปฏิบัติมีครูบาอาจารย์มากมายมหาศาล แล้ว  
วิธีการปฏิบัติก็มหาศาล เพราะจริตนิสัยของคนมันมากมายมหาศาล แล้วมากมายมหาศาล  
แล้วประพฤติปฏิบัติละ

ปฏิบัติแนวทางไหนก็ได้ แต่ต้องให้มันสงบจริงๆ ให้เป็นสมาธิขึ้นมาให้ได้ ให้เป็น  
สัมมาสมาธิให้จิตสงบระงับเข้ามา เพราะเราค้นคว้าหาจิตของเราไป

นี่ไง หลวงปู่มันบอก ได้ธรรมคือได้หัวใจ ได้หัวใจคือได้ธรรม

แล้วมันได้หัวใจใหม่ มันได้อารมณ์นะ สบายๆ สบายๆ สมาธิว่างเปล่า

สติอยู่ไหน มีสติรู้สึกตัวอยู่หรือ ถ้ามีสติรู้สึกตัวอยู่ มันมาเพราะอะไร มาเพราะ หนึ่ง คำ  
ปริกรรม มาเพราะลมหายใจ มาเพราะปัญญาอบรมสมาธิ

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันมีเหตุ มีนวัตรม มีการกระทำ ถ้ามันไม่มีเหตุ ไม่มีนวัตรม  
ไม่มีการกระทำ แล้วใครทำ มันลอยมาจากฟ้าหรือ

นี่ไง ศึกษาทฤษฎีขึ้นมา ไบลานเปล่าไง เขียนเอาเลย จะเขียนอะไรก็ได้ ไบลานเปล่าๆ  
“มันมาอย่างนั้น มันมาเพราะเรามีวาสนา มันมาเพราะเรามีบุญ มันมาเพราะเราภาวนาเป็น  
มันมา”

เออ! พุดไปเถอะ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดไปเถอะ คิดจนตาย เขียนไปเลย ไบลานเปล่าๆ  
เขียนเข้าไป เขียนอะไรรู้ใหม่ เอาแม่น้ำเป็นหมึก เอาแผ่นฟ้าเป็นไบลานเปล่า เขียนเข้าไปเลย  
แล้วจะไปเจอโลกุตตระ โลkutตระตรงไหน

โลกุตตระอยู่ที่ใจ ได้ใจคือได้ธรรม ได้ธรรมคือได้ใจ ได้หัวใจของตนแล้ว สมถกรรมฐาน  
ฐานที่ตั้งแห่งการงาน วิปัสสนารู้แจ้งในจิตของตน การรู้แจ้งในจิตของตน เห็นใหม่

เวลาจิตสงบแล้ว เรื่องวาสนาจริงๆ นะ เวลาผู้ที่ภาวนาๆ ส่วนใหญ่แล้วจับตรงนี้ได้ไม่ได้ ไป  
รู้ไปเห็นร้อยแปด

วิภูฏะ ผลของวิภูฏะ เราเวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะมามาก คนที่เวียนว่ายตายเกิดใน  
วิภูฏะไม่เป็นญาติ ไม่เป็นเพื่อน ไม่เป็นพี่น้องกัน ไม่มี คนที่เห็นหน้าๆ กันไม่เกิดเป็นญาติเป็นพี่  
เป็นน้องไม่ภพใดภพหนึ่งไม่ชาติใดชาติหนึ่ง เราเคยเกิดเป็นพี่เป็นน้องกันมา สิ่งที่เราเกี่ยวพัน  
กันมามีมากมายมหาศาล นี่ผลของวิภูฏะ ผลของวิภูฏะทั้งสิ้น แล้วไปรับรู้ ไปเห็นทวดตา เห็น  
อินทร์ เห็นพรหม

เห็นทำไม เวลาเทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์หลวงปู่มัน มาฟังเทศน์ครูบาอาจารย์เรา นี่ไง เทวดา อินทร์ พรหมมีอะไร มันเกี่ยวอะไรกับมัชฌิมาปฏิปทา มันเกี่ยวอะไรกับดำรงชอบ งานชอบ เพียรชอบ

การประพฤติปฏิบัติ อริยสัจ จิตนี้กลั่นออกจากอริยสัจใจ ทำความสงบของใจเข้าไปใน ถ้าใจมันสงบระงับขึ้นมา สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงานนี้ แล้วการงาน งานบนจิตนั้นใจ

จิตนี้ เวลาจิตสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง วิปัสสนา จิตเห็นจิต จิตแก้จิตใจ นี่ไง ที่หลวงปู่คุณลือพูด ความคิดทั้งหมด คิดเท่าไรๆ เป็นโลกียะ เป็นโลกุตตระ คิดทั้งหมดนั้นเป็นสมุทัยหมดเลย

ความคิดที่เกิดขึ้นที่ว่าเป็นผู้ดี เป็นผู้ประหยัดมัชฌิมา เป็นผู้ที่ไม่กินเนื้อสัตว์ ว่าอย่างนั้นเลย เป็นผู้ดี แหม! เป็นผู้ที่ย่างกายสะอาดปลอดโปร่ง เป็นผู้ที่ย่างกายที่ดั่งงาม นี่ไง คิดเท่าไร คิดไปเถอะ คิดจนตาย ความคิดทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลของสมุทัยเป็นทุกข์ใจ

โอ้ย! ยิ้มแย้มแจ่มใสละ โอ้ย! เป็นผู้ปฏิบัติธรรม ผู้มีคุณธรรม

อึ้งอ่าง กบในกะลา อึ้งอ่างในกะลา ในกะลาโดนอวิชชามันครอบไว้ ในกะลาไง ในกะลาที่สังคมนั้นครอบไว้ อึ้งอ่างในกะลามันไม่รู้หรือกว่านอกกะลามันคืออะไร อึ้งอ่างในกะลาเขาจับมาปิ้งย่าง จิ้มน้ำพริก อึ้งอ่างในกะลา

นี่ไง “เราทำคุณงามความดีๆ ทุกอย่างเป็นคุณงามความดีทั้งสิ้น เพราะอะไร เพราะเราไม่ฉันเนื้อสัตว์ เราไม่ทำความชั่ว” แต่อย่าไปพูดถึงใจด้านะ จี๋ใจด้านี้หลุดเลย เพราะอะไร

เพราะว่าครอบครัวยุคของมาร พญามาร ความโลภ ความโกรธ ความหลง “เมื่อก่อนโกรธมาก เดียวนี้ไม่โกรธเลย”

ไม่โกรธก็กดมันไว้ไง ไม่โกรธเพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ความโลภ ความโกรธ ความหลงเป็นสิ่งที่ไม่ดีงาม ถ้าไม่ดีงาม เราก็ไม่มีใจ เราพยายามศึกษาธรรมะแล้วลืมมันไป ไม่มี

กบในกะลา อี้อ่างกะลามันครอบไว้ กะลาคืออวิชชา ไม่รู้หรือกว่านอกกะลามันกว้างใหญ่ไพศาลขนาดไหน

เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เวลาชำระล้างกิเลสแล้ว จิตนี้เหมือนพญามังกร มันแหวกว่ายไปใน ๓ โลกธาตุ

สิ่งที่จิตมันทำลายอวิชชาแล้ว ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นะ ท่านเอามาเล่าให้เราฟังได้หมดนะ นี่คือเล่าธรรมะกันไง ถ้าว่าเล่าธรรมะจากครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง

เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ นิพพานหยิบจับได้เลยนะ

เพราะหลวงปู่มันท่านรู้จัก ท่านรู้จักว่า ท่าน ศีล ภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา มัชฌิมาปฏิปทา ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ สมาธิชอบ

ไม่ใช่หลับตาและลืมตา สมาธิไม่ชอบมันจะทำให้งานไม่ชอบ งานไม่ชอบคืองานที่กิเลสมันปลิ้นมันปล้อน งานที่กิเลสมันพลิกมันแพลง กิเลสมันบอกเลย เราเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ ไบลานเปล่า เขียนเอาเลย นิพพานอย่างไรก็ได้ โลภียะ โลกุตตระอะไร เราตั้งให้มันหมดเลย แต่จริงหรือ จริงหรือเปล่า จริงหรือไม่จริง เราต้องตรวจสอบนะ

การเกิดเป็นมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ ชีวิตของเรานี้มีค่า เราจะเอาชีวิตของเราไปให้คนอื่นชักจูงหรือ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการแล้ว กาลามสูตร อย่าเชื่อ ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ

เวลามีศรัทธาความเชื่อนะ มีศรัทธา เราต้องมีศรัทธาๆ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ชาวพุทธเขามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นพระรัตนตรัย ใครจะบวชเณร ต้องถึงพระรัตนตรัย เราบวชเป็นพระ บวชเป็นพระถึงพระรัตนตรัย เสร็จแล้วเรายังญัตติจตุตถกรรมเข้ามาเป็นพระ แล้วถ้าไม่มีศรัทธามาบวชทำไม ไม่มีศรัทธาจะมาประพฤติปฏิบัติทำไม

เรามีศรัทธาอยู่แล้ว แต่ศรัทธา ศรัทธาขึ้นมาให้คั่นคว่ำ ศรัทธามาให้ประพฤติปฏิบัติ เวลาปฏิบัติเข้าไปแล้วกิเลสมันหลอกแล้ว โอ้โฮ! เราศรัทธามาก เราเชื่อมั่นในธรรมะมาก แล้ว

เราปฏิบัติแล้วเราบรรลุธรรมแล้ว เพราะอะไร เพราะเราเชื่อมั่นมาก เราเคารพมาก เรามีศรัทธามาก

ก็อุณาทิณทิกเศรษฐีสิ แคได้ยินพุทธะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดแล้ว อนาคตอยู่ไม่ได้เลย คนที่มีอำนาจวาสนา แต่ถึงเวลาแล้วอุณาทิณทิกเศรษฐีนิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชตวัน ปู่ซื้อที่ให้หมดเลย นี่เคารพบูชามาก เวลาฟังธรรมๆ ได้เป็นพระโสดาบัน

แล้วคนที่มีคุณค่าๆ คนที่ฉลาด เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมากกว่าจะได้ เวลาลูกชายของตน ครอบครัวของตน ครอบครัวที่อยู่ด้วยกัน นี่คนที่เกิดร่วมกันแต่ก็ยังมีความเห็นแตกต่างกัน ลูกชายคัดค้านไม่เห็นด้วย

ถ้าอย่างนั้นคนที่สติปัญญาเขาก็ไม่ไปโต้แย้งไง จ้าง จ้างให้ลูกชายไปฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปฟังเทศน์กลับมาเอาตังค์ ไปฟังเทศน์กลับมาเอาตังค์ เอาสิ ไปมาแล้วมาเอาตังค์มาหมดละ

อุณาทิณทิกเศรษฐีเป็นผู้ฉลาด เพราะอะไร เพราะเป็นพระโสดาบันแล้ว ไปอีกนะ ไปฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ให้ฟังว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดเรื่องอะไร แล้วให้จำคำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จำให้ได้ คิดให้ได้ แล้วมาพูดให้ฟัง จะเพิ่มเงินให้อีกสองเท่า

โอ้ย! เอาใหญ่เลย ยิ่งดีใหญ่ พอเริ่มฟัง เริ่มจำ กาลามสูตร อย่าเชื่อ พอเริ่มฟัง ฟังด้วยเหตุด้วยผล ที่แรกมาพอเป็นพิธี มาเป็นพิธีเฉยๆ มาเพื่อเอาตังค์ แต่พอเริ่มฟัง เอ๊ะ! ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีเหตุมีผล

พอมีเหตุมีผล นี่ไง กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ แล้วให้ไตร่ตรองด้วยปัญญาของตน เวลาฟังไปๆ บึง! บึง! เพราะอะไร เพราะฟังบ่อย มีอำนาจวาสนา พอมีอำนาจวาสนา ฟังด้วยเหตุด้วยผล ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผล ไม่ใช่ว่ามันจะซุบเอาเข้าใจเอาว่าเรามีศรัทธาความเชื่อแล้วต้องใช้ได้

นี่ฟังแล้วใคร่ครวญ พอฟังแล้วใคร่ครวญด้วยเหตุด้วยผล เห็นไหม คุณสิ พระสารีบุตรไปฟังพระอัสสชิ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

นี่เขาก็ฟังของเขา พอเป็นพระโสดาบัน เวลาเป็นพระโสดาบัน เป็นโลกุตระที่เป็นที่ไหน เป็นที่ในหัวใจ ปัญญาแทงย้อนกลับ ทวนกระแสกลับเข้าไปสู่ที่ใจ นี่ฟัง พอเป็นพระโสดาบัน คุณค่าของธรรมไง กลับบ้านอายุพ่อแม่มาก อนาคตก็ “ลูกมาเอาตั้งค์ ลูกมาเอาตั้งค์”

เรามั่นคนเลวมาก พ่อเลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย พ่อเลี้ยงมาทางโลกให้มีการศึกษา ให้สมบัติ ให้ทุกๆ อย่าง แล้วยังโง่งเงาเท่าตุ่น

ยังสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา แล้วลืมตาทั้งหมดละ

พอได้พระโสดาบันนะ เงินไม่มีค่า ไม่เอา อายุ อายุพ่อแม่ อายุเงิน อายุทอง เพราะเราได้ ธรรมะจากเงินค่าจ้าง จ้างให้ไปฟังธรรม จ้างให้ไปฟังธรรม แต่ด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยอำนาจ วาสนาของคน คัดแยกเลือก อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ อย่าเชื่ออะไรง่าย ๆ ไง

นี่พูดถึงว่าเป็นสมาธิห้ามพูด สมาธิห้ามพูดคือสมาธิสอนตนเอง สมาธิเข้ามาดูใจของตน ห้ามเทศน์

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดเข้าไปเถอะ คิดจนตาย

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด สัมมาสมาธิ แต่ก็ต้องใช้ความคิด คือภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากสมาธิ ปัญญาเกิดจากสัมมาสมาธิมันก็จะป็นมัชฌิมาปฏิปทา

มัชฌิมาปฏิปทา คือเข้ามรรค ไม่ใช่เข้าความเห็น ความบังคับของตน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนกาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ เอวัง